

BARBORA VAJSEJTLOVÁ

CYKLISTA

JAKOU CENU MUSÍ ZAPLATIT DÍTĚ ZA SNY SVÝCH RODIČŮ?

MOTTO

Cyklista

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Barbora Vajsejtlová
Cyklista – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Tak ho dneska nech. Dyt' je neděle.“

Barbora Vajsejtlová

je moje **MOTTO**

CYKLISTA

BARBORA VAJSEJTLOVÁ

CYKLISTA

JAKOU CENU MUSÍ ZAPLATIT DÍTĚ ZA SNY SVÝCH RODIČŮ?

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Barbora Vajsejtlová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-6149-5

ISBN e-knihy 978-80-267-6150-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-6157-0 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)

ISBN e-knihy 978-80-267-6158-7 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

*Všem rodičům,
kteří dokážou zvládnout své ambice*

„Debile! Snad jsem ti jasně říkal, abys vzal tu pravou stopu! Ta je rychlejší! To je úplně na hovno, tohleto!“

Slova řezou a pálí. Tátovi se na čele objevila ta divná a nebezpečná žíla, která vystupuje a tepe, kdykoli uděláš něco špatně. Už zase.

Taky tě pálí lejtka, i když asi o trochu míň než to, co cedí táta mezi zubama. Polohlasně, aby to ostatní rodiče neslyšeli. Ale drží tě u toho pevně za rameno a trochu ho drtí, abys věděl, že to myslí vážně. Pořád ještě nemůžeš popadnout dech a nejradši by sis lehnul na trávu a klidně i na tvrdej, studenej asfalt. Stejně jako kluci, který před pár vteřinama projeli cílem. Ale nemůžeš. Víš, že táta by to nedovolil.

„Válet se můžeš doma. Koukej vstávat!“ zasyčel na tebe, když jsi to udělal naposledy.

To budeš radši opřenej čelem o řídítka. I když se ti klepou nohy. I když tě strašně píchá pod žebrama. I když se ti chce brečet.

Stejně je to celý tvoje chyba. Tak ted' trp! Vědělš, že táta chce, abys jel napravo. Při tréninku sis tu stopu projížděl. Párkrát se ti tam smeklo kolo. Žádný drama, ale úplně jistej sis nebyl.

„To zvládneš! Nebud' měkkej!“

Při závodě tam byla tlačnice. Nebylo místo, aby ses pořádně rozjel. Nebyl čas, aby ses pořádně soustředil. Jels vlevo a teď seš osmej.

Seš měkkej.

Mamka stojí opodál a pusu má staženou do tak úzký čárky, že to vypadá, jako kdyby žádnou neměla.

Doma nejdřív do ledový vany. Slyšíš, jak ji mamka napouští. Bude to děsný. Jako vždycky. Ale je to dobrý kvůli regeneraci svalů a taky kvůli imunitě. Dneska je ta voda snad ještě ledovější než normálně. Stačí, když do ní strčíš nohy, a celej se rozklepeš. Ale nedá se nic dělat.

Budeš počítat do tří a pak se ponoříš. Ne, radši do pěti. Nebo do deseti, ať to ještě o kousek oddálíš. Hlubokej nádech, zavřít oči a vklouznout pod ledovou hladinu. V první vteřině ti to skoro vyrazí dech. Srdce ti pumpuje. Rychle spojit ruce a sevřít dlaně. Už jsi zjistil, že to trochu pomáhá. Nezadržovat dech a hlavně se nehejbat, ať si kolem sebe nezvíříš tu ledovou vodu.

Tátovy kroky za dveřma koupelny. Uvědomíš si, že nemáš potopený ramena. To táta úplně nesnáší.

„Jak chceš něčeho dosáhnout, když děláš všechno napůl? Uvědom si, že obelháváš jen sám sebe.“

Rychle se ponoříš až pod bradu. Skoro vyjekneš, jak tě to nakopne. Ale stihnuls to. Když táta nakoukne do koupelny, seš ukázkově ponořenej.

„Borec! A teď pět minut.“

Stojí nad tebou se stopkami. První dvě minuty se celkem dají. Pak ti ta zima vleze až ke kostem. Ovine se kolem nich a lomcuje s nima.

„Ještě minutu patnáct.“

Svíráš dlaně a tlačíš je proti sobě tak silně, že tě bolí všechny klouby na prstech. Cvakají ti zuby. Počítáš do deseti. Pak znovu. A znovu.

„Super! Šikovnej!“ Usměje se táta. Od rána poprvý.

Stačí slyšet tu ledovou vodu téct a už je mi z toho zima. Strčím do proudu prst, abych si ověřila, že je fakt tak ledová, jak si myslím. Je. Pár kapek stříkne i na dlaždičky. Rychle je utřu. Martin nesnáší, když jsou dlaždice zacákaný.

Představuju si, jaký by to bylo, kdybych se do té vody měla ponořit já. Mám nízký tlak a je mi pořád zima. I v létě. Studenou vodu nenávidím. Pokaždý mě v ní pálí a řezou prsty. A ještě horší je, když se mi potom do konečků prstů vrací cit. To bych se zbláznila.

Do představ se mi prolne jinej obraz. Hubený dětský tělíčko. Roztřesený z té ledový vody. Lehce promodralý. Ty jeho hubeňoučky ruce. Uzoučkej hrudiček. Chlad ho musí prostoupit během chvilky. Nejradši bych ho pevně objala. Přitiskla k sobě. Zabalila do huňatý deky. Mnohem radši, než mu napouštěla ledovou vanu. Ale nejde to.

Pod Martinovým vedením se otužuje už dlouho, ale je to pořád stejný. Nevím, jak pro něj, ale pro mě jo. Nemůžu u toho být. Nesnesu ani tu myšlenku. Tak ji radši zahrabu až někam na dno. Odmávnu pryč. Odeženu.

Sama sebe taky odmávnou pryč. Do nejvzdálenější místnosti domu.

Abych to nemusela slyšet.

Abych nemusela myslet.

Na obrazovce se míhají barevný dresy. Některý jsou hustý a vozil bys je hned. Některý by sis ale na sebe nikdy nenatáhnul. Nechápeš, jak dospělej chlap, kterej má takovýhle svaly, může jezdit v růžovém nebo fialovém dresu. Takový holčičí barvy.

Tadej Pogačar jde do úniku. Nohy mu jedou jako píсты motoru. Úplně kamenný svaly. Úplně kamennej obličej. Soustředění. I v tom největším kopci jede lehce a frekvenčně. Všechny ostatní sfoukne jako svíčku. Frajer největší.

Sedíš vedle táty na sedačce a koukáte společně na Strade Bianche. Dotýkáte se lokty. Seš unavenej, tak si opřeš hlavu o jeho rameno. Trochu smrdí potem. Ale ne moc. Je to taková ta tátovská vůně. Mamka skoro vždycky voní parfémem. Má ho v malý fialový flaštičce na polici v koupelně. Fialová je prostě holčičí barva.

Klíží se ti oči, ale nechceš propást cílovou rovinku. Seš zvědavěj, co Tadej udělá. Jak oslaví svoje vítězství. Ještě pár metrů a už je v cíli. Zvedne obě ruce a mává s nima jako s křídla. Jakože celej závod letěl. A taky že letěl.

Táta tě pocuchá vzadu ve vlasech.

„Ty seš můj malej Pogačar, vid’?! Za pár let tam budeš takhle projíždět ty. A všichni budou čumět.“

Tadej Pogačar se objímá se svým týmem. Každý ho poplácává po zádech a ramenou. Každý si na něj chce sáhnout. Každý si chce urvat kousek toho jeho úspěchu.

Večer před spaním si v koupelně před zrcadlem zkoušíš mávat rukama, jako že letíš. Prašíš se při tom loktem o futro od dveří.

Když takhle sedí vedle sebe, dojímá mě to. Stejný směr pohledu. Stejná soustředěná vráska mezi obočím. Jsou si podobní. A zároveň nemůžou být rozdílnější. Velkej a malej. Tvrdej a měkkej? Ne, měkkej ne. Citlivej.

„Nesmíš bejt pořád taková bábovka,“ opakuje mu Martin často.

Možná má pravdu. Nevím. Na jednu stranu je to pořád dítě. Malej kluk, kterej by si měl hrát se stejně starýma kámošema. Lítat po ulici. Kopat do míče. Vyvádět lumpárny. Ale na druhou stranu má Martin pravdu v tom, že do dnešní doby jsou potřeba ostrý lokty. Kdo je nemá, má smůlu.

Jako třeba já.

Táta je v obličejí úplně rudej. Je vidět, že nemůže popadnout dech. Ale ty na tom nejseš o moc líp. Už ten kopec běžíte popátý. Už tam znáš každý kámen, každý kořen. Za chvilku bude po levý straně takovej malej dolík. Jak je to z kopce

a pod stromama, není moc dobře vidět. Při minulým tréninku jsi do toho dolíku v plný rychlosti šlápnul. V kotníku ti nehezky křuplo. Hrozná bolest. Kotník ti natekl, i když ti ho mamka ledovala. Už dlouho jsi neviděl tátu tak našťavnýho. Na kolo jsi ale stejně šel.

„Vždyť tam se ten kotník nenamáhá. To rozhejbe.“

Rozhejbals to.

Rozhejbal ses.

Píchá tě v boku. Tvoje chyba. Měl sis dávat bacha na dechání. Moc dobře víš, že s tím máš problém. Navíc opravdovej sportovec musí něco vydržet. Teď bude zprava do cesty zasahovat zkroucenej kořen a pak přijdou ty dva velký kameny. Ten bližší vypadá trochu jako kočka, když se stočí do klubíčka. Pak už budete u úpatí kopce a mohli byste běžet domů.

Stejně už se začíná stmívat a to nemáš rád. Větve stromů hází divný stíny. Kmeny vypadají strašidelně. A úplně nejvíc nesnášíš, když v šeru dohlídneš jen kousek za okraj cesty a vůbec nevíš, co to v tom lese může bejt. Na strašidla už samozřejmě nevěříš. Nejseš malej. Ale třeba nějakej úchylák. Kluci ze třídy vykládali o hororu, na kterej se koukali na přespávačce u Filipa. Bylo to o psychopatovi, kterej utek z blázince a pak zabíjel jednoho po druhým všechny, který znal.

„Tys ještě žádněj pořádněj horor neviděl, co? No jo, kid! Úplně marnej!“

Je to tak. Žádnej pořádněj horor jsi ještě neviděl. Neviděls totiž ještě vůbec žádněj horor. Doma by ti to nikdy nedovolili a na přespávačku nesmíš. Kluci tam určitě ponocujou. To není dobrý. Kvalitní spánek je základ. Bez toho to nejde.

„Tak ještě jednou nahoru. Počkám tady na tebe.“

To je to nejhorší, co může táta říct. Poběžíš ten kopec ještě jednou, a navíc sám. Víš, že nemá cenu o tom diskutovat.

Táta už nemůže. Nepoběží s tebou. Ty už taky nemůžeš. Ale běžet musíš.

Šero zhoustlo. Vůbec se ti do něj nechce. Les ve tmě šumí jinak. Divně. Hnusně. Výhružně. Rozběhneš se. Dva kameny – jeden z nich kočičí. Kořen zleva. Napravo dolík.

Nahoře se otočíš a mžouráš do skorotmy, jestli uvidíš tátu dole pod kopcem. Velká chyba. Nevidíš vůbec nic. Třeba už tam táta ani není. Třeba jsi zůstal v celým lese sám. Jen ty a úchyláci, co utekli z blázince. Nakonec možná i ty strašidla. Srdce ti buší. Spánky taky. Ruce se ti třesou. Na nekonečnou vteřinu se nohy nechtějí rozběhnout. Třeba už se nikdy v životě nerozběhnou.

Tak ne. Rozběhnou.

Nalevo dolík. Napravo kořen. Dva kameny. Ten jeden už nevypadá jako kočka, spíš jako obrovská, přerostlá krysa, která po tobě skočí a pokouše tě. Táta nakonec pod kopcem fakt čeká. Obrovská radost. Nejseš v lese sám.

„Ten poslední čas máš o tři vteřiny horší. No nic. Běžíme domů.“

Po cestě tě napadne, žeš nemusel běžet až úplně nahoru. Mohl ses otočit kousek pod vrcholem. Táta by to v té tmě nikdy nezjistil. Kdybys nedoběhl až úplně nahoru, měl bys lepší čas a mohl ses bát o tři vteřiny míň. Hned se ty myšlenky lekneš.

Opravdovej sportovec musí něco vydržet.

Ještě se stmívá brzo. Ještě není to pravý jaro. Ještě mu chybí pár dnů k tomu, aby dozrálo. Možná pár týdnů. Každý den

ráno se na internetu podívám na sluneční kalendář. Stránku, která ukazuje, kdy slunce vychází a kdy zase zapadá. Počítám minuty, o který se den prodlouží. Dělá mi to až dětskou radost. Dneska to bylo o pět minut. O pět minut víc světla.

Ale stejně to nestačí. Kluci se z tréninku vrátí za tmy. To nemám ráda. Zkoušela jsem si o tom s Martinem promluvit. Že není dobrý běhat potmě. Není to tak dlouho, co jsem malému ledovala vyvrknete j kotník. A taky jsem si jistá, že se musí ve tmě bát. To především. Ale to bych nikdy Martinovi neřekla.

„Přestaň bejt furt taková kvočna! Si myslíš, že se rozpustí, nebo co? A já to prostě dřív nestíhám. Já totiž musím makat, víš?“

Martin sice neřekne, že na rozdíl ode mě, ale to ani nemusí. Víím moc dobře, na koho naráží. Kdo v naší rodině nepracuje a kdo je ten živitel. Já do rodinný kasy nepřispívám ani korunou. Nedostávám ani podporu v nezaměstnanosti. Nejsem totiž nezaměstnaná. Papírově jsem vedená v Martinově firmě. Pomocná administrativní síla nebo tak něco. Platí za mě i zdravotní a sociální. Aby byla moje pozice příživnice potvrzená oficiálně a se vším všudy. Reálně jsem v Martinově firmě byla všehovšudy asi desetkrát. Nevím, co bych tam dělala. Ani jako návštěva a už vůbec ne jako zaměstnanec, kterým stejně nejsem. Místo toho jsem doma. Většinu času sama. A většinou se nudím.

Martin mi sice vnucoval paní na úklid, pomocnici v domácnosti, zahradníka. Možná ještě někoho, na koho jsem zapomněla. Odmítla jsem všechny. Kolik času tak může zabrat udržovat domácnost, ve který většinu času nikdo není a o jejíž udržování nikdo vlastně ani pořádně nestojí? Šetrším si proto velkej úklid na víkend. Pak je větší šance, že mě u toho Martin uvidí. Pochopí, že jsem pro něj důležitá.

Zkusila jsem navrhnout, že bych s malým mohla chodit běhat sama. Alespoň občas. Když je Martin zrovna dlouho v práci. Nevraceli by se za tmy a já bych měla nějaký úkol. Náplň. Program. Pocit, že mě někdo potřebuje.

Ta myšlenka mě docela nadchla.

Martina můj návrh upřímně rozesmál.

„Ty a běhat? Prosím tě, co ty bys ho tak mohla naučit? Copak ty seš nějaká trenérka nebo běžkyně, nebo co?“

Mohla jsem namítnout, že Martin taky není žádný trenér a dost možná ani běžec. Ale neudělala jsem to. Samozřejmě. Jen mě napadlo, že možná mi můj manžel časem místo pomocnice do domácnosti zaplatí nějakýho pomocníka, kterej za mě bude i žít.

Tousty s kečupem. Rohlík se salámem. Čokoládový sušenky. Povidlový koláč. Takový ty kapsičky s ovocnou přesnídávkou. Svačiny, který vytahujou spolužáci o velký přestávce. Zrovna ten rohlík se salámem by sis dal hned. Ale ne. Máš zase tři vajíčka uvařený natvrdo, celozrnný suchary, rajčata a proteinovou tyčinku. A přitom ty studený vajíčka tak divně smrdí. Bílek se třese a žloutek má při okrajích hnusně nazeleň odstín. Když tu svačinu sníš, bude ti smrdět z pusy. Taky je možný, že se ti nafoukne břicho a budeš při hodině prdět.

Ze začátku se ti spolužáci smáli a pořád to komentovali. Že seš divnej. Že seš magor. A smrad'och. Teď už to nekomentuje skoro nikdo. Už si zvykli.

Snažil ses přemluvit nejdřív mamku a pak tátu, jestli bys nemohl dostávat ke svačině něco jinýho. Nemohl.

Potřebuješ bílkoviny, aby ti rostly svaly. Potřebuješ kvalitní sacharidy, abys měl energii a tím pádem i výkon. A pořád lepší vajíčka než tuňákovéj salát, kterej ti občas mamka ke svačině taky nachystá. Ten smrdí ještě mnohem hůř. Na ten se nedá zvyknout. Když ho máš, ještě pořád si od tebe spolužáci odsedávají. A otevírají okna. A komentujou to.

Tuňákovéj salát nenávidíš. Mamka ho dělá s celozrnnějma těstovinama. Ty teda taky nejsou nic moc, ale furt lepší než tuňák. Ale vyhodit nebo nesníst to si netroufneš.

„Ideální zdroj bílkovin a omega tři mastnejch kyselin. Tak si přestaň vymějšlet!“

Alespoň si do školy nosíš zubní kartáček a pastu. Na tažňačku. V zadní kapse školního batohu. Možná že když ti nebude smrdět z pusy, líp mezi ně zapadneš. I když si ke svačině nenosíš rohlík se salámem a nemůžeš chodit na přespávačky ke kámošům.

„Ty si čistíš zuby ve škole? Hráblo ti? Seš magor?“

Mají pravdu. Seš magor.

Hrozně ráda vařím a pečů. Už odmalička. Co si pamatuju. První, co jsem kdy uvařila, byly bramboráky se škvarkama. Alespoň myslím. Pamatuju si to útržkovitě. Babiččina kuchyň. Věčně pokecaná, flekatá, kytkovaná zástěra. Očouzená zeď nad plotnou. Těžký aroma přepálenýho sádlá. Propečený okraje bramboráků. Křupavý.

Vařila jsem s babičkou i mámou. Naučily mě všechno, co v kuchyni umím. Zahušťovat omáčky. Upéct třenou bábovku. Vyšlehat pařížskej krém. Protýkat maso slaninou.

Vždycky jsem si představovala, že až budu mít vlastní rodinu, budu jim vyvařovat. Rozmazlovat je. Jídlo jako projev lásky. Psychologové a feministky by si na mně smlsli. Opulentní nedělní obědy. Domácí svačiny. Narozzeninový oslavy. Teplý večere. Těšila jsem se na to.

Nejdřív jsem malýmu s láskou mixovala ovocný a zeleninový kašičky. Svačinky z plastový mističky s medvídkem. Časem normální nádobí a jídlo stejný, jako jsem jedla já i Martin. Samozřejmě pro malýho neslaný. Nekořeněný. Nijaký.

Bylo to období společných večerí. Období obědů jen ve dvou. Malej nechodil do školky. Proč taky? Byla jsem doma a měla nekonečně času se mu věnovat. Hřiště. Procházky. Kroužky pro batolata. A pak domů na oběd. Dětský žvatlání. Čas jen pro nás dva. Někdy jsem měla pocit, že se mezi námi setřely hranice a splynuli jsme v jednoho člověka. Měla jsem z toho radost a užívala si to. Tenkrát jsem pekla obden. Buchty. Koláče. Bábovky. Dokonce i domácí rohlíky. Tenkrát jsem byla šťastná.

Pak přišly tréninky. Čím víc jich bylo, tím méně jsem pekla. Prázdný cukry jsou úplně neužitečný a tělu nic nedají. Až na tu nenapodobitelnou sladkou chuť na jazyku, která podle mě k dětství patří. Ale ne k dětství mého syna. Našeho syna. Martinova syna.

Občas je mi milostivě dovoleno udělat domácí müsli tyčinky. Pomixovat datle, smíchat s ovesným vločkama a agávovým sirupem. Takový instantní pečení, kterému se ani nedá říkat pečení. Docela rozdíl oproti domácím rohlíkům.

Z mého slavného kuchařského umění mi zbyl jen tuňákové salát, kterej připravuju zásadně při otevřeném okně a stejně pak hodiny smrdí celá kuchyně.

Tak dneska lesní okruh číslo 5. Ten nemáš rád. Je tam blbej skok, kterýho se bojíš. Někdy ti to vyjde a dopadneš celkem v pohodě. Ale často ti tam uklouzne kolo a máš co dělat, abys to vybral. Už párkrát jsi tady spadnul. Odřený lokty. Odřený kolena.

Kdybys alespoň ten skok mohl objet. Dá se to. Je tam taková lesní pěšinka, která není tak prudká. Víš to, protože to tudy objíždí táta. Ten by na skok nikdy nešel. Ale ty musíš. I když se bojíš.

S tátou máte tréninkový okruhy očíslované. Každý je jiný. Zaměřenej na jiný věci. Jeden na kopce. Další na techniku. Ještě další na intervaly. A tak. Některý vedou po silnici, jiný jsou v lese. Záleží na tom, jestli zrovna trénuješ na silničním kole, nebo na bajku. Co a kde se bude trénovat, určuje táta. Vždycky nějaký okruh vybere. Překvapení pro tebe. Bohužel málokdy takový, jaký by sis přál.

Dneska ten skok vypadá ještě hůř než normálně. Napršelo. Je tam bláto. Bude to klouzat. Táta už to objel pěšinkou a čeká dole pod skokem.

„Tak už pojed'! Na co čekáš?“

Zacvaknout tretry do nášlapů. Sevřít pevně řídítka. Zadek za sedlo.

To bylo málo.

Ještě než dopadneš, už víš, že je to špatně. Váha šla na přední kolo. To nevybereš. A taky že ne. Letíš přes řídítka. Naštěstí je tam to bláto, tak padneš relativně do měkkýho. Ale jak ti nevycvaknou tretry, přehodíš přes sebe kolo. Praštíš se do lokte a kolene. Do toho lokte víc. Docela dost. Slano v puse. Asi ses kousnul do jazyka. Slano v očích. Asi budeš brečet.